

http://www.feec.org/Noticies/noticia.php?noti=4007

**Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya**
(Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada)

www.feec.cat

Llicències 2007

Amb la teva llicència, una muntanya d'avantatges

Quants tres mils hi ha als Pirineus?

Davant la pregunta: "Quants tres mils hi ha als Pirineus?", la resposta no sol ser unànime, el ball de xifres acostuma a ser notable i les posicions polaritzades habituals. Des de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) som conscients que aquest és un tema dels "polèmics" i interessants del món de la muntanya. Per aquest motiu, des del web hem dut a terme una recerca sobre la qüestió que intenta esbrinar les fonts del "conflicte". L'extensió del text és prou important, per la qual cosa l'hem **dividit en sis capítols** que anirem publicant en les properes jornades.

Els tres mils dels Pirineus: una intensa història d'esforços, xifres, noms i desacords - Capítol 1

Avui, pràcticament transcorreguda la primera dècada del segle XXI (el de la informació, segons alguns optimistes), si algun profà en qüestions de muntanya demanés a un excursionista o alpinista experimentat quants cims de tres mil metres hi ha als Pirineus, la resposta de l'expert no seria gens fàcil. I, en qualsevol cas, seria del tot impossible sense oferir algunes explicacions i matisar unes quantes coses.

Feliu amb el piolet que acredita haver pujat tots els 3000 dels Pirineus

Les dificultats que apareixen a l'hora de parlar dels tres mils pirinencs afecten, essencialment, dos àmbits ben precisos: **1)** la quantitat de cims de tres mil metres d'altitud; i, amb una molt més baixa intensitat, **2)** el nom d'alguns d'aquests cims, o sigui, la toponímia.

Quant al nombre dels tres mils, la història és llarga i les divergències, en algun cas, considerables. Feliu Izard, del Centre Excursionista de Lleida (CEL), en va fer un breu resum personal en un article titulat: "Quants tres mils hi ha als Pirineus?" publicat a *Vèrtex* (nº 172) l'any 1999.

[Article Feliu \(835 kb\)](#)

El muntanyenc ponentí hi deia: "(...) Hi ha un munt de llistats diferents, ja que cadascú hi diu la seva. Des del recull publicat al butlletí de la UEC l'any 1935, que incloïa 39 cims, fins a la publicada per l'esmentat equip [l'anomenat Equip dels Tres Mils coordinat per Juan Buyse], que en comptabilitza un total de 212 cims, s'han publicat nombroses relacions: els 104 tres mils de Cimas, la del navarrès Juan Mari Feliu amb 110 i 115, els 125 de Pyrenaica'78, les tres llistes del C. E. de Lleida amb 122, 150 i 162 tres mils, respectivament, la del Club E. Pirenaic del 82 amb 138, la de la U. E. Sabadell amb 160 i la de

VÈRTEX, amb [161 cims](#) de més tres mil metres. Aquestes són només unes quantes de la pila de llistes que han anat apareixent als butlletins de nombroses entitats excursionistes i revistes del ram.”

Malgrat que, com es pot comprovar per la citació, la comptabilització de tres mils ve d'antic, l'assumpte va esdevenir àmpliament públic, i també força polèmic, sobretot arran d'adquirir notorietat pública la tasca de Juan Buyse i els seus col·laboradors.

Nascut el 1913 a Flandes i, anys més tard, nacionalitzat espanyol i soci del Centre Excursionista de Catalunya (CEC) –al qual, per cert, va fer donació l'any 1997 d'una còpia de l'“Inventario del archivo del Equipo de los Tresmiles”, segons informa Francesc Beato–, Juan Buyse va fixar la seva residència a Siurana (Tarragona) l'any 1950, i acabaria fent de la classificació i comptabilitat dels tres mils pirinencs una autèntica obsessió.

Amb el temps, Buyse esdevindria coordinador de l'Equip dels Tres Mils, un grup de qualificats pirineistes d'ambdós vessants dels Pirineus el funcionament intern i els criteris de treball del qual van donar lloc a alguna controvèrsia que va desembocar en crítiques diverses, dimissions i fins i tot alguna expulsió.

En qualsevol cas, la tasca de Buyse i els seus col·laboradors va culminar amb l'obra *Los tresmiles del Pirineo* i amb el reconeixement, l'any 1995, del seu llistat de tres mils per part de la Unió Internacional d'Associacions d'Alpinisme (UIAA) i per part de molts muntanyencs de banda i banda dels Pirineus.

Besiberri Nord (3009 m)

Durant la seva exhaustiva tasca taxonòmica, l'equip de Buyse va considerar com a tres mils nombroses puntes secundàries, prominències de crestes, elevacions a les quals s'accedeix en els descensos d'alguns dels cims principals... El requisit imprescindible, fixat per Buyse i els seus col·laboradors, per comptabilitzar un punt determinat de la muntanya com un tres mil és tan senzill com opinable: que la prominència en qüestió posseeixi un mínim de 10 metres d'altura.

A partir d'una divisió bàsica dels cims en dos grans grups (els principals i els secundaris), la quantitat de cims de tres mil metres derivada de la tasca de Buyse va arribar als 212 (129 de principals i 83 de secundaris), que és l'oficial de la UIAA.

Si bé cal dir que ara mateix la xifra de tres mils que alguns consideren més “actual” és de 213, si s'accepta la inclusió de la Torre Cordier o Torre del Olvido. I encara hi ha qui en proposa un altre, de cim, amb la qual cosa la llista fóra de 214: el Lentilla. Davant d'aquestes dades, Feliu Izard objecta el següent: “Imagina't els vuit mils que sortirien aplicant el criteri dels 212...”

[Continua a capítol 2](#)